

In het grootste deel van Azië is het Evangelie van Jezus Christus totaal onbekend. Niemand heeft er ooit van de liefde van God gehoord! Toch is er wel iets in beweging. Veel mensen staan open voor het Evangelie van die liefhebbende God. Op verschillende plaatsen ontstaan zelfs kleine gemeenten en de jonggelovigen delen vol vreugde hun geloof met familie, vrienden en buren. Maar er zijn nog heel veel onbereikte mensen. Voor hen willen we verder trekken, nieuwe grenzen overgaan...

Nieuwsbrief

JUNI 2017 // NR. 6

Onze werkers in Thailand

David en Grea van der Lee werken als evangelisten en gemeentestichters in Isaan en wonen als gezin in Nong Rua. Ze zijn in 2009 uitgezonden vanuit Moerkapelle.

Reinout en Arenda van Heiningen zijn gemeentestichters in Isaan. Ze zijn in 2009 uitgezonden vanuit Middelharnis en wonen met hun kinderen in Yang Sisurat.

Sijmen en Annelies den Hartog zijn in oktober 2009 als gemeentestichters uitgezonden vanuit Rotterdam en wonen met hun kinderen tussen de rijstboeren in Khonkaen.

Onze werkers in Zuidoost-Azië

Jetty is in 2015 voor de tweede keer uitgezonden en werkt onder een grote minderheidsgroep waar zij taalstudie doet en medische zorg verleent aan kwetsbare vrouwen.

Mirjam is in 2014 uitgezonden en in de zomer van 2015 verhuisd naar een stad in een nieuw gebied van een van de minderheidsgroepen van het land. Zij besteedt veel tijd aan taalstudie om haar werk onder deze bevolkingsgroep te kunnen oppakken.

Jaap en Marieke werden in 2002 uitgezonden. Jaap werkte als gezondheidswerker onder een specifieke bevolkingsgroep en bouwde daarmee veel ervaring op. Hij hoopt deze ervaring in een nieuw gebied, waar het gezin in het voorjaar van 2016 naar toe verhuist, in te zetten.

Henk en Annelies wonen met hun kinderen sinds 2010 in Zuidoost-Azië. Door middel van lesgeven (in IT) en actieve betrokkenheid bij de lokale kerk kunnen zij via relaties het Evangelie delen.

Mirjam:

In januari ben ik met een aantal collega's voor twee dagen naar het '700-dorpengebied' geweest. De eerste dag was een heftige dag, waarin we allemaal zware geestelijke strijd ervoeren. Iedereen was terneergeslagen aan het eind van de dag. We hadden twee bekende dorpen bezocht. Het is niet de eerste keer dat ik ervaar dat die vallei onder een 'dikke deken' ligt. Ja, mensen leven in grote armoede, maar vooral de geestelijke armoede raakt me. Er vindt veel hekserij plaats in het dorp en de omgeving. Toen we een oma bezochten, bleek dat één van de kinderen met hersenverlamming op sterven ligt. Een moeder van twee meisjes met hersenverlamming was terug in het dorp met haar (gezonde) zontje, omdat het bijna nieuwjaar was en iedereen dan terugkeert naar hun ouderlijk huis. We boden de moeder hulp aan voor haar stervende dochttertje, maar ze wilde niets aannemen. "Laat haar gewoon sterven", was haar afstandelijke antwoord. We proefden bijna een soort vijandelijkheid ten opzichte van haar twee oudste kinderen. Hartverscheurend om dit kind achter te laten!

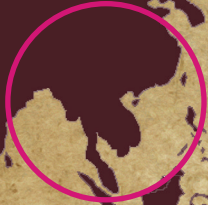
Jetty:

In februari was het negen jaar geleden dat ik voor het eerst uitgezonden werd naar Zuidoost-Azië. Elk jaar is dit toch weer een hoogtepunt. Ik ben dankbaar dat ik hier nog steeds mag zijn, dat ik nog steeds een visum krijg en dat ik steeds meer en nieuwe contacten mag ontwikkelen met de mensen.

Eind januari was het vakantietijd. In deze periode heb ik veel mogelijkheden gehad om patiënten te bezoeken. In het ziekenhuis waren er veel gezinnen met kleine baby's die financiële hulp nodig hadden. Dit zijn de gezinnen waar ik ook thuis op bezoek ga. Het is fijn om op bezoek te gaan en meestal een gezonde baby aan te treffen. Vaak zijn er vragen bij de familieleden over de ontwikkeling van het kindje en is het mooi om wat gezondheidsvoorlichting te kunnen geven. In een nomadengebied is echter hygiëne en schoon water wel een groot probleem. Op sommige plaatsen is het een eind lopen naar de rivier, die dan ook nog zes maanden per jaar bevroren is. Dit betekent dat de baby en de kleding niet gewassen worden tijdens de winterperiode. Met een aantal mensen hebben we ook regelmatig bij gezinnen kunnen overnachten. Dit zijn mooie momenten waarbij je de hele avond hebt om meer over de cultuur te leren en ook veel vragen krijgt. Dansen en zingen is belangrijk in deze cultuur en we

Lees verder >>

worden vaak gevraagd om mee te doen. Ik ken inmiddels heel wat lokale christelijke liederen die speciaal geschreven zijn om het Evangelie uit te leggen. Dit zijn bijzondere momenten, die ook veel gespreksstof geven.

Henk en Annelies:

Het was rond de kerstdagen dat het besef er bij ons wel even inhakte dat het nieuwe jaar eraan kwam: het jaar waarin wij naar Nederland terug keren. Dat waren eerlijk gezegd moeilijke momenten. Hoewel wij familie en vrienden hebben om naar uit te kijken in Nederland, zijn onze wortels hier diep gegroeid en zijn we ons hier in de afgelopen zes jaar thuis gaan voelen. Bidden jullie mee dat wij een goede balans zullen hebben tussen het afscheid hier, de voorbereiding voor Nederland en ook nog het gewone dagelijkse leven hier. De lokale vrienden die we verteld hebben over ons vertrek vinden het moeilijk. Het is lastig om hen ook verdrietig te zien, omdat het geen afscheid voor een paar maanden is, maar voor veel langer dan dat. Het is bij momenten spannend en alles bij elkaar overweldigend, maar een les die we dieper hebben mogen leren in mooie en moeilijke tijden is dat onze God trouw is. Dat Hij er bij is. Dat Hij de God is die ons ziet. Hij is goed! Daarom vertrouwen we ook dat Hij ons als gezin zal dragen. Het werk dat de afgelopen jaren hier is gedaan, is niet ons werk. Het is Zijn werk waar jullie allemaal met jullie gebeden en giften aan meegewerkt en meegedragen hebben.

Ondertussen is voor Henk de laatste termijn van lesgeven begonnen. Hij heeft een leuke klas. Ook is hij weer begonnen

met bijbelstudie geven op zaterdagmorgen. De groep bestaat nu uit zes mannen. Een van de mannen is de tuinman van de school. Toen Henk hem vroeg of hij interesse had om ook te komen, zei hij direct ja, want "ik wil meer weten over het Boek van de christenen." Zijn naam is Cha. Hij heeft meerdere malen over God gehoord op bijeenkomsten met medewerkers van de school. Ook zijn vrouw is daarbij geweest. Hij toonde nu duidelijk interesse. Laten we bidden dat zijn hart vol zal zijn van vragen, verlangen naar de Waarheid. Dat hij zal zoeken en niet stoppen met zoeken tot hij die Waarheid heeft gevonden.

Sijmen en Annelies:

Ons verlof in Nederland zit er alweer op. We danken God voor de bemoedigende ontmoetingen. We zijn ook dankbaar dat onze kinderen een mooie tijd in Nederland hebben gehad met familie, op school en in en rond het huis. Dat ervaren we als een zegen van God! We danken God voor mogelijkheden tijdens ons verlof om te reflecteren en vooruit te kijken op ons werk in Thailand. We werden bemoedigd vanuit Psalm 46, waaronder vers 6: 'God is in haar midden; zij zal niet wankelen; God zal haar helpen bij het aanbreken van de morgen.' God is bij ons en in het midden van ons werk dat we mogen doen, vóór Hem! En daarnaast is het ons gebed dat we in vertrouwen op God, en daardoor met vreugde van God leven. In het werk van elke dag: de ontmoetingen met mensen die God voorbereid om over de Heere Jezus te horen en in ontmoetingen met onze collega's.

